

Jan Knoulich

Le Vieux

Staré časy

díl 1.

JAN KNOULICH

Le Vieux – Staré časy

Díl 1.

1. vydání

Praha 2013

© Jan Knoulich

obálka: © Radoš Novák

korektura: © Anna Rážová

grafické ztvárnění mapy: © Karin Sýkorová

vydal: Marák Tomáš - nakladatelství Nuridius

Janovského 44 17000 Praha 7

v roce 2013 jako svou 2. publikaci

www.e-nuridius.cz

vydání první

knihu lze zakoupit na www.e-nuridius.cz

ISBN 987-80-87822-02-9 (brož.)

ISBN 978-80-87822-05-0 (online)

červenec 2013

Věnováno mým vnoučatům - Davídkovi, Klárce, Jiříkovi a také všem těm, kteří byli, jsou a budou členy webu Pentagramus.

Jan Knoulich

Úvod

Usmál se na ty, kteří k němu došli a oslovil je.

„Vy, kteří jste doputovali až sem, vposlechněte si příběh o mužích a dracích, o jejich bojích, láskách, štěstí i utrpení. Vstupte mezi semknuté řady tvrdých a obávaných válečníků legie, kteří s pomocí svých druhů, ušlechtilých draků, chránili zemi proti všem, co se pokoušeli narušit řád a pořádek. Zaposlouchejte se s nimi do zurčení Modré řeky, která se jako blankytná stuha táhne od severu k jihu a do svého chřípí nasajte vůni dávného hlubokého hvozdů, který lemoval Anaret ze strany půlnoční. Naslouchejte příběhu, který se odehrával v dobách, kdy se tato malebná kotlina ještě honosila starým jménem An-ar-Etech - Země pod horami. Pod horami, které tak pyšně nesly a stále ještě nesou své bílé vrcholky z nikdy netajícího sněhu a ledu. Byl to Ger-ensl-Etech - Řetěz černých hor, který byl přírodní hranicí se zemí Gerenů, které vévodilo bohaté město, na vznosných terasách rozložené. Starobylé město Ger-aš-en se stalo bodem, ke kterému se upíraly zraky celého tehdejšího světa...“

Starý muž, sedící ve stínu mohutné lípy se odmlčel a zadíval se na mechem omšelý, starodávnými runami opletený štíhlý kámen, který svou čelní stranou shlížel do údolí s majestátně se valící řekou. Pak se jeho pohled zvedl vzhůru k horským velikánům za řekou a pozvolna se stočil k hvozdům na severu, kde se v pravidelných intervalech objevovaly záblesky ohně nad úbočím stinné rokle.

Po krátké odmlce se stařec dal do vyprávění...

1.

Prvně v Anaretu

Když se žlutá mlha rozptýlila a přestaly padat zelené krůpěje jedu na ležící i stojící těla nepřátel, Šupák mrkl na plukovníka Goofera Grapplinga, všeobecně přezdívaného Bílá brada, ten se postavil v sedle a pozvedl svůj meč. Přední manipulus v počtu pěti draků se dal do pohybu. První postupoval plukovní drak Gorej, velitel a pán dračí stáje. Útočící pětice tvořila vzorně zformovaný klín, vždy jeden drak a okolo něj jeho osádka. Po levé straně kopiník, ozbrojený dlouhým těžkým kopím, oděný v masivním hrudním plátu a v ocelové přilbě. Po pravém boku draka, ozbrojen dvěma meči a v kožené zbroji, postupoval šermíř. Za drakem, v těsném závěsu, vyzbrojen lehkou kuší, krátkým mečem a štítem, kličkoval dragonýr, připravený chránit svého draka proti případnému útoku zezadu. Za touto první linií byly k útoku připraveny oddíly těžkooděnců a z boku vše kryli lukostřelci salvami šípů, které vysílali do již narušené formace nepřítele. Po obou stranách se ve vyrovnaných odstupech přidávali další draci, a tak na planině vznikala rozvinutá klínovitá formace, čítající třicet draků a přibližně osm set mužů. Útočníci se jako obří klín zahryzli do jedné roztrhané nepřátelské linie. Na druhý plukovníkův pokyn Gorej mohutně zařval svůj dračí bojový pokřik a celá přední linie draků zrychlila. Muži okolo nich museli skoro běžet, aby jim stačili. Šestá dračí legie, zvaná Svobodná, přešla do útoku.

Útočící vlna rozčísila řady nepřátel a draci vychrlili svůj smrtonosný oheň do nepřátelských houfů. Pak se do díla zkázy pustily dračí zubaté tlamy a přední tlapy s obřími, jako šavle ostrými drápy. Legionáři sráželi útočníky, kteří se snažili draky napadnout ze stran. Dragonýři zabíjeli ty, kteří se dostali za draky a snažili se je zneškodnit přeseknutím šlach jejich sloupovitých nohou. Ti z nepřátel, co pronikli za tuto přední linii, narazili na postupující sevřený šik těžkooděnců, který je smetl. Chroptění

zraněných a umírajících se mísilo s řevem draků a bojovým pokřikem legionářů. Smrt si vybírala svou krvavou daň.

Prudkým útokem roztržené nepřátelské vojsko se rozdrobilo do malých skupinek, které se houževnatě bránily. Okolo nepřátelského kouzelníka se utvořila největší skupina urputně se bránících nepřátel, kteří ze svých štítů utvořili val. Potom nad skupinu vyplul černý obláček, který se začal rozšiřovat a přesouvat se k útočícím. Draci i legionáři se okamžitě od skupiny bránících se stáhli a vyčkávali. Náš bojový šaman Šupák vztáhl ruce proti oblaku a vyslal do něj hadovitý modrý blesk. Oblak se rozlétl do stran a zněj k zemi začali padat obří, již polomrtví sršni, které muži okamžitě dobýjeli. Další Šupákův blesk udeřil do chumlu nepřátel a jako bílý jazyk začal olizovat nepřátelská kovová brnění a štíty. Ječení těžce popálených a umírajících zaplnilo vzduch. Nepřátelský kouzelník v krátkém intervalu vypustil na bojiště čtyři kostlivce, kteří svými příšernými polibky usmrtili několik našich legionářů. Na draky však tohle nemělo účinek a jejich tlapy kostěné bojovníky rozmetaly do všech stran.

Pak se čarodějové pustili do sebe. Útok střídal útok a magické štíty, které okolo sebe vytvářeli, odhazovaly okolostojící. Po jednom ze Šupákových kouzelných úderů se nepřátelský čaroděj chytil za hlavu a pak jsme viděli, jak mu oční bulvy vylétly z hlavy. Zavřeštěl a jeho hlava se rozlétla do všech stran. To byl pro bojující signál k závěrečnému útoku. Obklíčená skupina za malou chvíli již bez života ležela na zdupané a krví nasáklé louce.

Bylo po boji. Důstojníci zatroubili své signály a legie se zformovala do nástupového tvaru. Začalo to, co jsme nenáviděli. Začalo počítání ztrát a následné vyhledávání a snášení jak raněných, tak mrtvých.

Pak za mnou přišel plukovníkův posel, mladý dragonýrský učeň.

„Kapitáne, máte jít k plukovníkovi.“

Koukám na kluka, na hubě má šrám a kulhá, ale jak vidím, jeho krátký meč je rudý od krve a to je neklamné znamení, že ho do

někoho zasunul. Klukovi planou oči a je vidět, že má bojový elán. Směji se na něj a podávám mu svou čutoru s kořalkou.

„Polkni, dráče!“ zavrčím na něj. Kluk se zašklebí, převezme čutoru a legionářským způsobem mi odzdraví. Odpovím mu stejným způsobem a to tak, že se pravou rukou udeřím do prsou a potom do čela. Kluk mi po řádném doušku vrací láhev a já se volným krokem přesouvám na plukovníkovo stanoviště. Po boji se nikam nespěchá a nikdo spěch nevyžaduje.

Ostatní kapitáni a nižší velitelé jsou již nastoupeni před naším starým. Plukovník mne za to, že přicházím poslední vraždí očima. Vím, že jsme dobře bojovali a tak mu odpovídám širokým úsměvem, který mne ale okamžitě přejde.

„Le Vieux a slídiči okamžitě do terénu a pročesat vše až k té řece tam dole.“ Nyní se pro změnu směje plukovník a ostatní důstojníci se také spokojeně pochechtávají, že tenhle úkol nepadl na ně.

Vím, že nyní ostatní budou odpočívat až do večera a pak že bude vyplacení žoldu a Hra vítězů. Mrzí mne, že u toho nebudu. Odzdravím a jdu hledat své maníky, slídiče, kteří budou mít určitě také radost, že místo zaslouženého odpočinku budou pobíhat krajinou, vyhledávat a likvidovat zatoulané nepřátele.

„Až bude slunce nad okrajem toho černého lesa, tak ať jste zpět,“ vrčí plukas smířlivě a to je pro mne znamení, že o podvečerní zábavu nepřijdeme.

Již veseleji komanduju své maníky. Magíra, Dolgas, Lut Reh, Siwin a letec Drozd jsou už u mne. Drozd táhne své větve a chystá si je. Koukám na něj, jak obratně přeleští kratší haluz, tu z ohnivého doubku. Větev lehce prskne oheň a Drozd nasedne. Pak se vznese těsně nad nás a to je signál, že můžeme vyrazit směr řeka na obzoru.

Zařvu: „Magíro, utři si tu svou krvavou tlamu! Kdo se na tebe má koukat.“

Tohle si prostě neodpustím. Tyhle pijavky mi jdou na nervy. Vím sice, že je Magíra bývalým uctívatelem kultu polykačů krve, ale mám k podobným chutím vrozený odpor a dávám to takhle veřejně

znát. Smutné je, že se Magíra svého návyku již nikdy nezbaví. Po boji mu těch pár hltů z mrtvých nepřátel skoro nikdo nezazlívá a dokonce i plukovník nad tím zavírá oči. Magíra je na druhou stranu nejschopnějším slídičem a to, co on dokáže v noci se svými kudlami, to prostě neumí nikdo. V celé legii se také ví, že svou obratností a znalostí boje již hodně lidem zachránil krk a že v akci je na něj spolehnoutí.

Rozvineme se do rojnice a scházíme travnatou strání dolů k široké řece. V dálce vidím na malé plošince jakýsi štíhlý kámen a v jeho blízkosti je mladounký stromeček. Lípa je ještě menší nežli ten šutr, postavený na svou špici.

Najednou Lut Reh, který jde jako hrot rojnice, slabě mlaskne a bleskově zmizí ve vysoké trávě. Okamžitě ho všichni následujeme a parta slídičů tu najednou není. Jen ve větru se vlnící tráva a jinak nic. Soustředím svou mysl na Reha a pomalu se k němu myšlenkami dostávám. V hlavě mi vzdáleně tiká jeho úporná myšlenka: „Jsou tři a jsou po levé straně.“ Zvednu tři prsty a ukážu je Magírovi. Ten můj vzkaz předává dál Dolgasovi. Kouknu nad sebe. Drozd je vysoko ve vzduchu a ukazuje směrem k vysokému bodláčí, které tvoří malou džungli uprostřed louky. Magírovi se v rukách matně zalesknou jeho kudly a vidím, jak se podrostem šine opačným směrem než je trojice v bodláčí. Víím, že nám jde dělat krytí a my že si pro trojici zajdeme. Drozd také odlétá opačným směrem, aby na nás neupozornil. Plížíme se k bodláčí a přitom si chystáme zbraně. Doglas má v ruce krátkou vrhací sekeru. V duchu se směji, že tihle trpaslíci se nezaprou. Lut Reh má v levé ruce létající srp, a tak si připravím splašené koule. Tahle zbraň mi docela vyhovuje, protože není okamžitě smrtící, ale nepřítele omráčí a ochromí. Dolezeme k bodláčí a kváknutí je signál k útoku. Lutův srp už letí vzduchem, když já ještě roztáčím splašené koule na krátkém řetězu. Než jsem je však stačil vypustit z ruky, slyším kovové zachrastění a Dolgasova sekera zasáhla Lutův srp. Doglas se postaví a jde ke skupince, která se krčí uprostřed bodláčí. Je po útoku a my se díváme na tři vystrašené,

špinavé a polonahé děti. Jsou to dva výrostci a holčička. Dolgas si k nim sedá a zblízka si je prohlíží. Pak jim svou rukou, na které jsou vidět fleky od zaschlé krve, podává kus sušeného masa. Oči mladých nalezenců jsou hladové, ale strach je větší. Děti mlčí a ukazují k horám. Lut si prohlíží svůj pochroumaný srp, ale je vidět, že je rád, že to takhle dopadlo. Potom tiše řekne: „To válka, to jim udělala ta svině válka.“ Souhlasně kýváme hlavami a ukazujeme, ať jdou s námi. Douglas si je bere pod své velení a Lut Reh a já se posunujeme před ně pro případ nějakého nebezpečí. Ujdeme kus cesty a najednou se před námi z trávy vynoří Magíra a v natažené ruce holčičce nabízí čerstvě uříznuté lidské ucho, ze kterého ještě kape krev. Přitom se démonsky šklebí a huhlá. „Kapitáne, nepřítel v počtu dva a v mrtvém stavu odložen asi sto kroků směr řeka.“ Vím, že to je jeho pomsta za to, jak jsem mu vyčítal jeho žízeň. Douglas si prohrábne svůj dlouhý vous a zle na Magíru zavrčí. Vidím, jak jeho žilnatá ruka tvrdě sevřela sekeru.

„Konec, jdeme! Magíra levá strana, já střed, Lut napravo. Douglas s dětmi dvacet kroků za námi. Nechci slyšet ani slovo! Jasně?“ velím a tím uklidňuji situaci.

Všichni se vzpamatují a jsme zase vojáci. Postupujeme k řece. Drozd se vrací a něco nám signalizuje. Pak jde na přistání a vidíme, že nese nějakou novinu.

Drozd se snesl a vzrušeně nám vypráví, že na úbočí kopce v blízkosti řeky našel nějaký kráter, ze kterého jdou jiskry a kouř. Jsme dost udivení, že by v téhle poklidné kotlině mohla být sopka.

„Ty ses načuchal dračích prdů a blbneš z toho, co?“ chechtá se Lut.

„Nebo tě chytá fantazie z toho, jak ses válel s těma nočňátkama, co se okolo tábora motaly na poslední štaci,“ přidává si Dolgas.

Magíra je zticha a pokradmo olizuje čerstvé ucho. Zle se na něj dívám a tak hned přestane.

Drozd je nabručený, že ho nebereme vážně. Sedne na své větvi a z trucu nad námi dělá ty své přemety ve vzduchu. Všichni víme,

že je po slídění a toužebně koukáme po slunci, kdy se dopotácí nad les.

Procházíme břehy těsně u řeky. Voda je podivně modrá a pěna drobných peřejí u břehu kreslí obrazce v podobě jemných krajek. Díváme se do vody a máme podivný pocit, jako by se někdo z vody díval na nás. Děti ukazují na hladinu a brebentí dokola slova „Paní vod, Paní vod“. Nerozumíme tomu, ale z jejich hlasů je cítit vzrušení. Docházíme až k jakési zátočině a tam náš pocit vrcholí. Dívám se na Doglase a vidím, jak se mu ježí plnovous. Magíra je najednou pobledlý a vidím ho, jak uříznuté nepřátelské ucho zahrabává do hlíny na břehu a na kupičku kreslí runu odpuštění.

Utrhnu květ blatouchu, co roste na břehu a hodím ho do vody. Přitom zašeptám krátkou obětovací formuli. Květ se na vodě zatočí a pak se prudce ponoří, jako by ho nějaká neviditelná ruka stáhla pod hladinu. To nám stačí a svižným tempem opouštíme břeh.

Slunce se kloní nad les, a tak se otáčíme na západ a postupujeme návrším zpět k místu bitvy. Z dálky nás vítá kouř ohňů a táhlé kvílivé zvuky smutečního zpěvu za mrtvé. Jdeme nyní již ve sraženém šiku a také broukáme chorál těch, kteří se vydali na dlouhou pouť. Děti se seskupily okolo Doglase a vidím, že to nejmladší z nich se ho chytlo za ruku. Trpaslík nic nenamítá a vede škvrně, které má na tvářičkách ještě mokré skvrny od slz.

2.

Rozloučení

Kus od tábora ve svahu, kde je malý plácek, je připravena hranice. Je malá, a tak je hned vidět, že našich moc nepadlo. Kousek od ní leží v plátěných pytlích jedenáct postav. Vedle každé z nich je kupička zbraní a nevelký ranec s odznakem legie těsně pod zdrhovacím vázáním. Za jedním z mrtvých stojí středně velký drak a tichounce syčí. Zelený Gurkyz se loučí se svým dragonýrem. Dlouholetý přátelský vztah je přerván tvrdým osudem.

Mrtví čekají na poslední poctu svých kamarádů ve zbraní. V legii je nepsaný zákon, že pokud to situace dovolí, tak musí být těla spolubojovníků řádně pohřbena. Mimo trpaslíků, kteří se pohřbívají do země a důstojníků, kterým se staví mohyla, procházejí naši mrtví očistným ohněm. Naši nebozí tiše leží na zemi a uprostřed mezi nimi sedí Šupák ve svém typickém posedu. Nohy má nemožně zkroucené a nártý křížem položené na třísech. Od pasu nahoru je vyšponovaný a ruce má sepjaté do špičky před obličejem. Prsty se dotýká čela. On tomuhle krutému posedu říká 'pozice květu vcítění'. My ostatní tomu říkáme, že ten starej všivák je zase mimo náš svět a že komunikuje s těmi, které my normální raději nechceme vidět. Jednou jsem se ho ptal, co tohle jeho pravidelné sezení s mrtvými má znamenat. On mi vysvětlil, že to dělat musí, aby těm, kteří přecházejí hranici, ulehčil jejich pout' a trochu je vedl. Hned mne napadlo, kam až asi on, bojový šaman, s nimi může jít a jak daleko se dostane. Jeho odpověď si budu asi dost dlouho pamatovat.

Řekl mi: „Orme. Hranice neexistuje. Existuje jen tvoje vlastní síla, která ti umožní průnik. A jak daleko se dostávám? To poznáš, až tě budu doprovázet.“

Je jasné, že tou poslední větou mne nijak moc nepotěšil. Nikam jsem se zatím nechystal a jeho jistota, že mne bude doprovázet mne silně otrávil.

Chlapi byli již nastoupeni a čekalo se, až to začne. Čekalo se na plukovníka, až přijede na své kobyle a dá povel.

Draci byli v hloučku po levé straně nastoupené jednotky a velící důstojníci stáli před svými oddíly. Postavili jsme se bokem, abychom nepřekáželi a zaujali jsme jakousi podivnou formaci. Děti stály uprostřed našeho hloučku a vyjeveně zíraly na dračí skupinu.

Před nastoupené jednotky předjel na své bílé kobyle náš starej, tedy velící plukovník legie, Goofer Grappling. V pravé ruce držel plukovní insignii, palcát zakončený znakem číslice šest, okolo které se ovíjel drak. V levé měl svůj meč. Legie ztuhla a všichni se dívali jeho směrem. Když předjel před padlé, zastavil se a před sebou zkrřížil meč a signum legie.

„Já, plukovník Goofer Grappling, velitel Šesté dračí legie, vás tímto propouštím ze služeb legie. Vstoupili jste jako svobodní a jako svobodní odcházíte. Jděte v pokoji.“

Potom sesedl a před mrtvými se krátce uklonil. Když poodstoupil bokem, z řad vyšly osádky, ke kterým padlí patřili. Podle osádek bylo vidět, že padli dva šermíři, jeden kopiník a jeden dragonýr. Pátým byl lukostřelec z oddílu zelených kamizol. Ostatní, co bitvu nepřežili, byli z oddílu těžkooděnců. K tělu lučištníka přistoupil velitel lukostřelců, kterému nikdo jinak neřekl než Zelený nebo Ostrý meč. Byl to vysoký, světlolasý elf s tetováním na tvářích a pažích. S ním byli jeden půlelf a jeden člověk. Všichni měli své luky v pouzdrech na zádech a velitel měl své dva dlouhé meče, které dávaly všem vědět, že patří mezi tanečníky s meči. Potom začalo vkládání mrtvých na hranici. Osádka u dragonýra vyčkávala, až se drak zvedne. Ten se po nich podíval a potom sám do svých mocných tlap uchopil tělo padlého druha, který mu byl jak přítelem, tak pečovatelem. Drak obrátil zubatou tlamu k nebi a dlouze zařval. Potom jako poslední položil dragonýrovo tělo na pohřební hranici. Když bylo toto hotovo, promluvil opět plukovník.

„Je zde někdo, s kým se některý z našich bratří, kteří nyní odcházejí, nevyrovnal? Je zde někdo, kdo žádá vyrovnání?“

I tohle byla povinnost, kterou musel plukovník vykonat. Každý, kdo jakýmkoli způsobem opouštěl legii, musel být se všemi po všech stránkách vyrovnaný. Mezi těmi, co odcházeli a těmi, co zůstávali nesměl zůstat ani závazek ani dluh. Pochopitelně celá legie mlčela. Mlčela by, i kdyby zde byly dluhy ze hry. Mlčela by, i kdyby šlo o nevyrovnané účty za pití nebo ženské. Nikdo by si nedovolil něco požadovat. Potom plukovník pokynul a osádky padlých přenesly věci, které mrtvým patřily k hranici. Tam je naskládaly a připravily ke spálení.

To byl již signál pro plukovního draka Goreje. Svým těžkým houpavým krokem začal obcházet hranici a ze čtyř světových stran do spodní části vypustil svůj oheň. Hranice, která byla při stavbě napuštěna olejem, se prudce vzňala a okamžitě se rozhořela. Muži legie začali o sebe tlouci zbraněmi a draci se dali do řevu. Když se skulilo první přehořené horní dřevo a doutnající pozůstatky legionářů propadly do vnitřku sálající hranice, plukovník pozvedl meč. Okamžitě se všichni uklidnili a nastalo ticho, do kterého se rozléhalo pouze praskání hořícího dřeva. Muži i draci se otočili a mlčky odcházeli od hranice k narychlo zbudovanému ležení. Slunce zapadlo za mohutný hvozd a nastal podvečer.

Osádky, které ztratily své spolubojovníky se vydaly k plukovníkovu stanu, kde jim správce pokladny, stále ukoptěný goblin Uršisa, běžně zvaný Držgrešle, vyplatil částku, která byla odpovídajícím podílem žoldu padlých. Tyto zlaté drakony se během noci měly změnit v kořalku, která poteče hrdly všech na počest mrtvých.

Muži zapalovali malé ohně, na kterých se vařila kaše, sypaná drceným sušeným masem. Muži se už připravovali na druhou, příjemnější část večera. Měl se vyplácet žold za bitvu a po něm se vždy konala Hra vítězů.

Mne čekala ještě jedna nepříliš milá povinnost. Musel jsem jít ke Grapplingovi a podat hlášení o výsledku průzkumu. Pokynul jsem svým mužům a hnuli jsme se směrem k plukovníkovu stanu. Před stanem byla u kůlu uvázaná plukasova kobyla. Ze zvyku jsem ji

poplácál a ona ze zvyku po mně chňapla svými žlutými velikými zuby. Bylo vidět, že si stále dobře rozumíme.

Moji slídiči i s dětmi čekali venku a já vstoupil. Grappling seděl za stolem, na kterém, jak bývalo zvykem, byly rozložené mapy.

„Kapitán Orme Le Vieux hlásí příchod z průzkumu,“ zavrčel jsem předpisově.

„Co jste nám to přivedl, kapitáne?“ začal plukovník upjatě.

„Jsou to ztracené děti, pane. Oběti války, války, kterou my zde vedeme, pane.“ To jsem ze sebe chrлил a snažil se tomu dát co nejvíce vojenský tón.

„Znáte zákony a předpisy legie, kapitáne?!“ skřípavě vrčel plukovník.

„Znám je, pane,“ vystřelil jsem proti němu.

„Vyjmenujte mi tedy všechny články řádu legie, které jste svým jednáním porušil!“ začal řvát již brunátný plukovník.

„Nejsem si vědom žádného porušení řádu.“ Měl jsem ještě sto chutí dodat 'strýčku', ale s ohledem na to, že plukovník byl již muž v letech a já měl obavu o jeho srdce, tak jsem zvolil běžně užívané 'pane'.

Plukas začal funět jako vydrážděný býk a otevíral pusu, jako by mne chtěl polknout. Vtom se však z rohu za skříní ozvalo tiché chechtání a ke stolu připajdal svým nenapodobitelně hopsavým krokem Šupák.

„Bratře plukovníku, ať nám předvede ty své zajatce. Tvůj synoveček je opravdový bojovník. S družstvem slídičů přemohl a zajal tři děti. Výkon hodný hrdiny.“

Koukám na něj a vidím, jak se jeho žlutohnědé oči dobrácky smějí. Okamžitě jsem přistoupil na hru a zahlásil. „Zajatci nekladli žádný odpor a akce proběhla bez ztrát na naší straně.“

Plukovník byl v ten moment ne již rudý, ale zářil nádherně fialovou barvou. Doširoka otevřel pusu, ale jen polkl. Pak se opět ozval šaman.

„Opravdu je chci vidět a chci číst jejich myšlenky. Jak jsem ti již plukovníku říkal, tenhle kraj je podivný a tyhle děti zde žily. Že

jsou děti citlivé na prostředí, to ti nemusím říkat a to, že vidí věci, které dospělí bez vnitřního pohledu nemohou vidět, to ti je přece také známé.“

Plukovník odfoukl a jen mi kývl, abych děti přivedl.

Děti váhavě vstoupily. Až nyní jsem si je pořádně prohlédl. Nejmenší z nich byla holčička a ti dva starší byli kluci. Tomu vyššímu mohlo být tak sedmnáct let, byl hubený a měl nezvykle bílé vlasy. Jeho pleť byla skoro průsvitná. Oči měl ocelově šedé a bylo z nich cítit, že je vnitřně pevný, i když v cizím prostředí má trochu strach. Popostrčil jsem je do středu stanu a se založenýma rukama čekal, co bude. Můj postoj si plukas pochopitelně nemohl odpustit a hned mi zasolil.

„Odkdy mladší důstojníci před velícím důstojníkem stojí jako pastevcí někde na louce? Kapitáne, probuďte se, jste v plukovníckém stanu a ne v hampejzu u děvek!“

Tohle jeho vrzání ale bylo už jen takové, aby se neřeklo, to jsme věděli oba, a tak jsem se předpisově postavil a hlasitě zařval.

„Ne hampejz, ale stan velícího důstojníka, PANE!!“

Šupák vyprskl smíchy, ale pak najednou levačkou udělal gesto, jako by něco ve vzduchu utíral a já cítil, že musím mlčet. Jestli to cítil i strýc plukovník, to nevím, ale byl ticho. Šupák dopajdal k dětem a zblízka se jim postupně zadíval do očí. Děti se zklidnily. I ta malá holčička přestala natahovat moldánky. U ní šaman začal. Natáhl před sebe své ruce, které tak trochu připomínaly ptačí pařáty potažené žlutohnědou kůží. Holčička bez zaváhání do jeho dlaní vložila své. Pak šaman zavřel oči a po kratičké chvilence se dívenka začala potichounku smát. Znělo to, jako když zvoníte malinkými stříbrnými zvonečky. Když Šupák dívenčiny ruce pustil, návdavkem ji pohladil po vlasech a usmál se na ni. Chlapci se světlými vlasy a podivně bílou kůží Šupák položil jednu ruku na hlavu a druhou ho vzal okolo ramen. Bylo vidět, jak se chlapec k němu přitulil, jako by u něj hledal ochranu. I na vzdálenost několika kroků jsem cítil, jak mu šaman předává sílu a jak ho zklidňuje. U druhého kluka se nejprve šaman zastavil a znovu si

ho prohlížel. Oči se mu zastavily na chlapcově čele. Pak jen natáhl ruku a prsty se chlapce dotkl. Chlapec sebou slabě škubl a v zátylku se mu jeho hnědé vlasy naježily. Šaman ruku odtáhl a chlapec se opět uklidnil.

„Dejte jim pořádně najíst a nechte je vyspat. Orme, vezmeš je do svého stanu a postav před stan Dolgase, ať děti hlídá.“ Ukončil celou proceduru šaman.

Vykoukl jsem ze stanu. Trpaslík seděl před stanem a brousil svou sekeru. Kývl jsem na něj a řekl mu, co a jak. Bylo na něm vidět, že je rád, že děti byly aspoň na tuhle noc přijaty. Pak si je už odváděl k mému stanu. Od ohňů je sledovaly zvědavé pohledy, ale nikdo neměl chuť se trpaslíka, který před sebou významně držel svou sekeru na nic vyptávat.

Zalezl jsem zpět pod plachtu a tam mi strýc plukovník bez dalšího lamentování ukázal na volnou lavici. Na jejím druhém konci seděl Šupák a bylo vidět, jak usilovně přemýšlí.

Pak se podrbal na křivém nose a zafuněl. „Později vám o nich povím víc, je to složitější, než se zdá.“

K tomu nebylo co dodat, a tak jsem se od plukovníka vypoklonkoval.

Neproběhlo to ale tak lehce, protože Grappling si neodpustil poslední podlost a pasoval mne na dohlížitele při Hře vítězů. Moc radosti jsem z toho neměl, ale rozkaz je rozkaz.